

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Krejsové a soudkyň JUDr. Ireny Paterové a JUDr. Aleny Fintové ve věci

žalobce: M■■■■ M■■■■, narozený dne ■■■■■, IČO ■■■■■
sídlem ■■■■■
zastoupený advokátem Mgr. MUDr. Pavlem Strejcem
sídlem 5. května 655, 356 01 Sokolov

proti
žalovanému: M■■■■ K■■■■, narozený dne ■■■■■, IČO ■■■■■, (IČO
zaniklo dne 18. 11. 2015), ■■■■■,
zastoupený advokátem JUDr. Vitem Lebedou, Dr. Davida Bechera 23,
360 01 Karlovy Vary

o 31 135,40 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Sokolově č. j. 9 C 46/2016-246 ze dne 8. 11. 2017

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se v napadené části, tj. ve výrocích I. a III., potvrzuje.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 6 971 Kč a to do tří dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta žalobce.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 15 117,60 Kč s úrokem z prodlení 5 258,08 Kč a úrokem z prodlení 8,05 % ročně z částky

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Nápravníková

15 117,60 Kč od 31. 3. 2016 do zaplacení (výrok I.) zamítl žalobu o zaplacení částky 4 017,80 Kč s příslušenstvím a úrok z prodlení ve výši 780,75 Kč (výrok II.) a dále žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 21 896,60 Kč (výrok III.). V odůvodnění rozsudku bylo uvedeno, že žalobce se domáhal zaplacení žalované částky s tím, že žalovaný si u něj objednal lešenářské práce potřebné k opravě fasády bytového domu v Hroznětíně a bytového domu v Karlových Varech v ulici Závodu míru. Žalobce po provedení prací uplatnil odměnu dvěma fakturami, a to fakturou č. 2013050 na částku 19 417,40 Kč a č. 20133046, na částku 11 718 Kč. Žalobce v průběhu řízení vzal žalobu částečně zpět do výše částky 12 000 Kč s tím, že žalovaný tuto částku dne 30. 3. 2016 uhradil. Soud v tomto rozsahu řízení zastavil usnesením z 3. 6. 2016. Žalovaný namítal, že částka požadovaná žalobcem neodpovídá skutečně objednané a odvedené práci. Pokud jde o akci Závodu míru, pak požadoval úpravu nárokového plnění o sedm dní, které byly fakturovány navíc, a ve vztahu k akci BD Hroznětín nesouhlasil s tím, že žalobce nárokoval rozdílnou částku, než byla v nabídce žalobce a žádné termíny z jeho strany nebyly prodlouženy. Později doplnil svá tvrzení žalovaný tak, že pokud jde o bytový dům Hroznětín, pak za činnost na této stavbě byla dohodnuta částka 57 000 Kč, avšak žalobce požadoval částku 82 000 Kč. Namítal, že žalobce nedodržel stanovené termíny přesunu lešení, že neoprávněně požaduje na dopravě částku 7 110 Kč, ačkoliv dle nabídky měla činit 3 990 Kč a mohl za dopravu požadovat pouze za skutečně dopravené lešení, přičemž toho bylo dovezeno pouze 266 m². Rovněž odmítl, že by měl hradit poplatek za užívání ve vymezené době, neboť lešení mělo být poskytnuto na dobu 30 + 45 dnů a účastníci se nijak nedohodli pro případ, že by lešení na stavbě stálo kratší nebo naopak delší dobu. Pokud jde o bytový dům v ulici Závodu míru v Karlových Varech, pak namítal, že žalobce neoprávněně účtuje pronájem až do 14. 9. 2013, neboť lešení bylo demontováno již 7. 9. 2013. Soud vyšel ze shodných tvrzení účastníků potud, že z nich zjistil, že žalovaný objednal u žalobce na obou shora popsáných stavbách dodávku lešení. Žalovaný byl na těchto stavbách sám činný coby dodavatel stavebních prací. Plnění žalobce spočívá v dodání a montáži lešení, pronájmu smontovaného lešení po určitou dobu a následné demontáži a odvozu po skončení stavebních prací. Žalobce cenu poskytnutého lešení ve vztahu k oběma stavbám vyúčtoval celkem v pěti fakturách. Součástí každé faktury byl soupis provedených prací. Tyto soupisy obsahují vymezení jednotlivých dílčích plnění. Z faktur vyplývá, že žalobce vyúčtoval žalovanému celkem k úhradě 92 186,80 Kč, z nichž žalovaný před zahájením řízení zaplatil 69 051,40 Kč a dalších 12 000 Kč v průběhu řízení. Mezi účastníky zůstal sporným obsah dohod, na základě kterých žalobce pro žalovaného lešení dodával. Pokud jde o stavbu v Hroznětíně, pak soud zjistil, že žalobce zaslal žalovanému nabídku, na kterou žalovaný odpověděl s tím, že s cenou souhlasí. Soud uzavřel, že nabídka, která byla přílohou emailu z 24. 7. 2013 byla účastníky odsouhlasena. Z jejího obsahu vyplývá, že žalobce měl dodat nejprve 206 m² lešení spolu s ochrannými sítěmi na dobu třiceti dnů, přičemž bylo ujednáno, že montáž stojí 30 Kč za m², demontáž 20 Kč za m², poplatek za užívání 1 Kč za 1 m² a den. Za montáž ochranných sítí měl žalovaný zaplatit 10 Kč za 1 m², za demontáž 5 Kč za m² a za používání 0,2 Kč za 1 m² a den. Z nabídky je dále zřejmé, že lešení druhého úseku o výměře 266 m² byla navíc provedena montáž na dobu 45 dnů při stejných jednotkových cenách. Pokud jde o dopravu, nabídka obsahuje cenu 3 990 Kč. Pokud jde o zakázku v Karlových Varech, soud vyšel ze shodného tvrzení účastníků, dle kterého měly být jednotkové ceny jednotlivých plnění stejné jako u bytového domu v Hroznětíně. Mělo se vycházet ze skutečné výměry dodaného lešení a doby, po kterou bude žalovaným na této stavbě užíváno. Pokud jde o rozsah plnění poskytnutého na stavbě v Hroznětíně, žalobce přímý důkaz zachycující rozsah poskytnutého plnění neoznačil. Ze stavebního deníku soud zjistil, že se stavbou lešení na zadní části stavby bylo započato dne 21. 7. a jeho výstavba byla prováděna i 26. 7. 2013. Dne 30. 7. 2013 je zaznamenána montáž ochranných sítí. V zápise z 12. 10. je uvedeno, že došlo k demontáži lešení. V žádném zápisu není uvedena jeho výměra. Pokud jde o stavbu v Karlových Varech, mezi účastníky zůstalo sporným, po jakou dobu bylo lešení na stavbě žalovaným užíváno. Žalobce soudu předložil opis stavebního deníku, v němž byl zaznamenán průběh stavby, zateplení fasády bytového domu. Ze zápisu z 15. 9. 2013 plyne, že toho dne byla provedena demontáž lešení u štítové zdi. Žalovaný namítal, že tento zápis

neprokazuje, že by uvedeného dne bylo demontováno právě lešení, které na stavbu žalovanému dodal žalobce, neboť na téže stavbě měla lešení ještě firma paní Ž. Soud proto k této otázce vyslechl účastníky, navržené svědky a provedl důkaz dalšími zápisy ze stavebního deníku. Vztah účastníků posoudil soud dle ustanovení § 536 obch. zák. jako smlouvu o dílo ve spojení s nájemní smlouvou dle ustanovení § 663 obč. zák. Dospěl k závěru, že žaloba je v převážné části opodstatněná, žalobce prokázal že se jako podnikatelé s žalovaným dohodli na dodání a montáži lešení na obě shora uvedené stavby, a to za úplatu. Obě účastníky uzavřené smlouvy soud posoudil jako smlouvy smíšené zahrnující prvky smlouvy o dílo pokud, jde o dodání, montáž a demontáž lešení na stavbu (včetně jeho případného přesunu po staveništi) s tím, že žalobce vystupuje v právním postavení zhotovitele a žalovaný v postavení objednatele. Ve zbytku, tj. pokud jde o poskytnutí lešení žalovanému k užívání po určitou dobu, jde o smlouvu nájemní, v níž žalobce vystupuje coby pronajímatel a žalovaný coby nájemce. Základem smluvního vztahu byla žalobcem vypracovaná elektronickou poštou žalovanému zasláná a jím schválená nabídka ze dne 24. 7. 2013. Ve vztahu ke stavbě v Karlových Varech byla tato nabídka toliko základem dohody smluvních stran. Cena za toto plnění se měla určit z jednotkových cen obsažených v nabídce. Žalobce po částečném zastavení již nárok ve výši 11 718 Kč z faktury 20133046 nepožadoval, avšak jelikož žalovaný namítal, že žalobce na obou stavbách účtoval žalovanému více, než mu náleží, přičemž souhrnně provedenými platbami žalovaný žalobce přeplatil, zabýval se soud i tím zda žalobci vzniklo právo na zaplacení ceny ohledně stavby v Karlových Varech právě v požadovaném rozsahu. Žalobce rozsah plnění vymezil v přílohách obou faktur a žalovaný tyto soupisy prohlásil za správné, s výjimkou poplatku za užívání lešení v době od 7. 9. do 14. 9., kdy podle žalovaného na stavbě lešení již nestálo. Bylo proto na žalobci aby prokázal, že žalovaný jím dodané lešení používal i po tuto dobu. Soud dospěl k závěru, že žalobce důkazní břemeno stran tohoto sporného tvrzení unesl. Soud nemá důvod pochybovat o správnosti zápisu ve stavebním deníku. S žádným dalším důkazem, který byl v řízení proveden, obsah stavebního deníku není v takovém rozporu, aby to soudu zavdalo pochybnosti o jeho správnosti. Odkázal na výpovědi svědka Q i svědkyně Ž, přičemž pokud svědkyně Ž uvedla, že podle jejího názoru bylo lešení demontováno již 9. 9., zápisy ve stavebním deníku to nepotvrzují. Soud obecně nepovažuje svědkyni Ž za nevěrohodnou, avšak je zřejmé, že se vyjadřuje k věci se značným časovým odstupem. Pokud žalobce za svá plnění poskytnutá žalovanému na stavbě v Karlových Varech účtoval v součtu 28 224 Kč, pak jde o cenu, jež mu náleží. Pokud jde o cenu plnění u stavby bytového domu v Hroznětíně, pak soud dospěl k závěru, že po odsouhlasení nabídky účastníci výslovnou dohodu, kterou by pozměnili rozsah plnění, neuzavřeli. Na druhou stranu je ovšem nepochybné, že nabídka žalobce vymezuje cenu díla v závislosti na jeho rozsahu, a to jak pokud jde o množství dodaného lešení tak i času, pokud jde o poplatek za jeho užívání. Z toho lze dovodit, že pro případ že by se žalobce po dohodě s žalovaným od nabídky odchýlil, vůli stran by odpovídala úprava konečné ceny podle skutečně poskytnutého plnění, a to podle jednotlivých cen v nabídce uvedených. Dohoda o změně rozsahu mohla být přijata i mlčky tím způsobem, že žalobce plnil odchýlně a žalovaný takové plnění přijal. Soud proto vychází z toho, že žalobce co do rozsahu plnil přinejmenším dle konkludentně uzavřené dohody s žalobcem a jím poskytnuté plnění bylo řádné. Zbývá vyhodnotit, zda žalobce prokázal své tvrzení, že plnil právě v rozsahu, který žalovanému vyúčtoval. To se žalobci podařilo toliko částečně. Rozsah na stavbu dodaného lešení nebyl věrohodným způsobem nijak zaznamenán, tedy žalobce se může domáhat pouze té části ceny, která je odvislá od množství dodaného lešení a ochranných sítí pouze v rozsahu uvedeném v nabídce. Pokud jde o dobu, po kterou bylo lešení užíváno žalovaným, má soud za to že zápisy ve stavebním deníku prokazují, že lešení bylo na stavbě po dobu 83 dnů, tedy o 8 dnů déle než jak předpokládala nabídka. K prodloužení doby užívání lešení došlo v době, kdy na stavbě byl realizován druhý úsek stavby, a výměra lešení činila 266 m². Za jeho užívání o dalších 8 dní oproti nabídce tak žalobci vzniklo právo na zaplacení dalších 2 128 Kč (266 x 8 x 1 Kč) a žalobce z tohoto důvodu po žalovaném na úhradu plnění poskytnutých na stavbu v Hroznětíně může požadovat celkem 59 945 Kč (57, 337 Kč dle nabídky + 2 128 Kč). Spolu s cenou, na jejíž zaplacení žalobci vzniklo právo za stavbu v Karlových

Varech, žalobce tak měl právo na úhradu 88 169 Kč. Žalovaný zaplatil žalobci částku 61 051,40 Kč a po zahájení řízení 12 000 Kč, tedy celkem 73 051,40 Kč. Žaloba je tedy opodstatněná co do částky 15 117,60 Kč a v tomto rozsahu soud žalobě vyhověl. Pokud jde o úrokové příslušenství, pak odkázal na vládní nařízení č. 142/1994 Sb. s tím, že úroky přísluší od doby následující po splatnosti stanovené v obou fakturách. Pro přehlednost výroku soud úrok z prodlení za období do zaplacení vyčíslil a vyjádřil částkou uvedenou v rozhodnutí a ve zbytku žalobu zamítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle zásady úspěchu ve věci, a to dle ustanovení § 142 odst. 2 ve spojení s ustanovením § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř. Náklady přiznal v rozsahu 74 % uplatněných nákladů žalobci za dobu do 3. 10. 2016 a 58 % nákladů vzniklých po tomto dni.

2. Proti rozsudku podal žalovaný odvolání. V podaném odvolání uvádí, že se neztotožňuje s hodnocením důkazů soudem prvního stupně, který jednoznačně a dle názoru žalovaného nesprávně pro objasnění skutkového stavu vychází ze stavebního deníku a údaje v něm uvedené preferuje nad provedenou svědeckou výpověď. Zápisy ve stavebním deníku sloužily primárně ke komunikaci mezi zhotovitelem (spol. Swietelsky), a objednatelem (SVJ) a nikoliv dokumentaci průběhu realizace závazkového vztahu mezi žalobcem a žalovaným. V rámci stavebnictví není nijak neobvyklou praxí, že nedopatřením dojde k zanedbání potřebné dokumentace a údaje jsou dopisovány zpětně. V tomto případě stavební deník obsahoval zjevně nesprávné údaje, když z něj vyplývá, že lešení stálo na stavbě i v období 7. 9. a 14. 9. 2013. Toto bylo vyvráceno provedenou svědeckou výpovědí paní E. Ž., z níž vyplývá, že přinejmenším dne 9. 9. kdy byla realizována demontáž jejího lešení, již navazující lešení žalobce bylo demontováno. Poukazuje, že svědeckou výpověď provedl na dožádání Okresní soud v Teplicích a není důvodu pochybovat o hodnověrnosti svědecké výpovědi, která by měla být brána náležitě v potaz jako klíčový důkazní prostředek. Soud prvního stupně přisoudil hodnověrnost údajům obsaženým ve stavebním deníku, a to přesto, že tyto nejsou ničím podloženy. Toto považuje žalovaný za nesprávné. Pokud jde o bytový dům v Hroznětíně, pak žalovaný uvádí, že se neztotožňuje s názorem soudu, že je absurdní tvrzení žalovaného, že za cenu, která odpovídá 75 dnům užívání lešení, by měl mít právo toto lešení užívat po neomezeně dlouhou dobu. Toto žalovaný nikdy netvrdil, pouze tvrdil, že jestliže došlo zaviněním žalobce k tomu, že tento chtěl změnit ujednané parametry, takže by žalovaný měl platit vyšší než ujednanou částku, pak nelze dovozovat, že takovou změnu žalovaný bez výslovného souhlasu akceptoval. Žalovaný odmítá, že by takový souhlas udělal a žalobce tuto skutečnost žádným způsobem neprokázal. Je na místě logická úvaha, že jestliže mělo skutečně dojít ke vzniku dodatečných nákladů, které se žalobce pokusil přenést na žalovaného, je spravedlivé aby tyto nesla strana, která jejich vznik zavinila, což byl žalobce, na jehož straně došlo k předmětnému prodlení, když lešení opakovaně demontoval a stavěl z důvodu jeho přesunu, přičemž tyto demontáže a přesuny i řádně fakturoval. Nesouhlasí rovněž s výrokem o náhradě nákladů řízení.
3. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně dle ustanovení § 212 a § 212a o.s.ř. a o odvolání rozhodl za použití ustanovení § 214 odst. 1 o.s.ř. po provedeném ústním jednání. Odvolání není důvodné.
4. Odvolací soud se zcela ztotožňuje se skutkovými i právními závěry, jak je učinil soud prvního stupně a vyjádřil v odůvodnění napadeného rozsudku. Pro stručnost tedy odvolací soud odkazuje na odůvodnění rozsudku soudem prvního stupně.
5. Pokud jde o žalovaným uplatněné námitky, tyto se nedotýkají právního hodnocení vztahu účastníků, kdy, jak již uvedeno, soud prvního stupně tento vztah posoudil jako smlouvu smíšeného typu vykazující prvky smlouvy o dílo dle ust. § 536 a násl. obč. zák., pokud jde o dodání, montáž a demontáž lešení na stavbu včetně jeho případného posunu na staveništi, a smlouvu nájemní dle ust. § 663 a násl. obč. zák., (ve znění platném do 31.12.2013) pokud jde o užívání lešení. Zcela správně pak soud prvního stupně uzavřel, že pokud jde o tu část ujednání, jež je třeba hodnotit jako dílo, je třeba považovat cenovou nabídku žalobce (v postavení dodavatele a pronajímatele) jako konečnou v té části, jež se nedotýká ceny za užívání lešení, přičemž v případě

změny ceny plnění za dílo by pro zvýšení účtované ceny žalobce musel prokázat změnu v obsahu ujednání účastníků (což v projednávané věci neprokázal a byl v této části neúspěšný). Pokud však jde o část ujednání týkající se pronájmu lešení, pak je třeba nabídku považovat nikoliv za konečnou, ale nabídku vyjadřující cenu za určitý počet dnů užívání, přičemž byl-li počet dnů užívání fakticky překročen, přísluší cena přiměřeně zvýšená, neboť nepožadoval-li pronajímatel vydání věci, je nutno vycházet analogicky z ust. § 676 odst. 2 obč. zák.. Se závěry soudu prvního stupně o tom, že žalobci přísluší zaplacení ceny za užívání lešení podle rozsahu poskytnutého lešení a doby, po kterou bylo lešení žalovaným užíváno, se odvolací soud ztotožňuje.

6. Podstata obrany žalovaného, kterou uplatnil v průběhu řízení před soudem prvního stupně i v průběhu odvolacího řízení spočívá v tvrzení o tom, že pokud jde o lešení užívané na stavbě bytového domu v Hroznětíně, pak žalobce přes jeho výzvy lešení neodstranil v době, kdy bylo ujednáno, ale později, a dále že pokud jde o lešení na stavbě bytového domu v Karlových Varech, Závodu míru, toto lešení bylo fakticky demontováno o týden dříve, tj. 7. 9. a nikoliv až 14. 9. 2013. Odvolací soud shodně se soudem prvního stupně uzavírá, že žalovaný skutečnosti, jež by opodstatňovaly toto jeho tvrzení v řízení, neprokázal.
7. Pokud jde o dobu užívání lešení na bytovém domě v Hroznětíně, pak soud prvního stupně vyšel z obsahu stavebního deníku, který v podstatě žalovaným nebyl rozporován. Žalovaný namítal, že pokud lešení stálo na stavbě po delší dobu, než byla předpokládána v nabídce, pak to bylo z důvodů na straně žalobce, uvádí, že lešení bylo přesunováno a demontováno se zpožděním, že se žalobcem nemohl komunikovat, protože byl v cizině a komunikoval tedy s jeho bratrem, který mu sdělil, že pro přesun lešení nemá kapacitu lidí a tedy bylo lešení přes jeho výzvy přesunuto se zpožděním. Je nutné konstatovat, že tato tvrzení žalovaného byla nejen neurčitá, ale především tato tvrzení žalovaný v průběhu řízení neprokázal. Protože žalovaný v souvislosti s tímto tvrzením uváděl, že mu vznikly další vícenáklady za zábor chodníku a pronájem semaforu, byl na jednání dne 11. 11. 2016 poučen soudem prvního stupně o tom, že jeho tvrzení v tomto ohledu je nutno prokázat označením potřebných důkazů. Přes toto poučení však žalovaný soudu neoznačil žádné důkazy na podporu svého tvrzení, že k demontáži lešení před jeho přesunem na druhou stranu domu na akci BD Hroznětín, případně k jeho celkové demontáži prokazatelně vyzýval žalobce v době, jež by korespondovala s dobou užívání dle cenové nabídky.
8. Pokud pak jde o užívání lešení na stavbě bytového domu v ulici Závodu míru v Karlových Varech, podstatou tvrzení žalovaného je, že lešení bylo fakticky demontováno 7. 9. a nikoliv až 14. 9. 2013. Soud prvního stupně provedl všechny účastníky navržené důkazy ke zjištění skutkového stavu věci a po zhodnocení těchto důkazů dospěl k závěru, že fakticky bylo toto lešení demontováno ne dříve než 14. 9. 2015. Vyšel přitom zejména ze záznamu ve stavebním deníku a uvedl, že tyto záznamy nejsou v rozporu s dalšími provedenými důkazy. Žalovaný proti obsahu stavebního deníku namítá, že není neobvyklou praxí, že dojde k zanedbání průběžné dokumentace stavebního deníku a údaje jsou dopisovány zpětně dle odhadu či paměti zapisovatele a že v daném případě stavební deník obsahoval zjevně nesprávné údaje. Poukazuje, že tento zápis je vyvrácen provedenou svědeckou výpovědí paní E. Ž., z níž vyplývá, že přinejmenším dne 9. 9., kdy byla realizována demontáž jejího lešení, již navazující lešení žalobce bylo demontováno. V tomto ohledu však odvolací soud zejména poukazuje na to, že byť byl stavební deník veden jiným zhotovitelem, než je žalovaný (žalovaný byl v pozici subdodavatele společnosti Swietelsky, která byla dodavatelem stavby) a objednatelem bylo Společenství vlastníků bytových jednotek, má za to, že tato skutečnost nesnižuje jeho důkazní hodnotu. Naopak zápisy v tomto stavebním deníku byly vyhotoveny, aniž by v době provádění stavby mohlo být osobám tyto zápisy provádějícím cokoliv známo o tom, že o několik let později bude veden tento soudní spor. Tyto zápisy je tedy třeba považovat za autentické, nehledě k tomu, že odpovídají i tomu co v řízení vyšlo najevo z dalšího provedeného dokazování. V tomto ohledu odvolací soud poukazuje zejména na výpověď svědka M. Š., předsedy SVJ, který výslovně uvedl, že „lešení bylo postaveno do poloviny září, což ví, protože se díval do svého deníku, kde si dělal záznamy“. Naopak svědkyně Ž. podala informace rozporné, resp. svá původní vyjádření

posléze korigovala a sama písemně připustila že si vše již přesně nepamatovala. Je tak zřejmé, že soud prvního stupně v souladu s ustanovením § 132 o.s.ř. hodnotil provedené důkazy v jejich vzájemné souvislosti a pokud dospěl k závěru, že v řízení nebylo prokázáno, že by lešení bylo demontováno již 7. 9. 2013, jak žalovaný tvrdí, ale až 14. 9., jak tvrdí žalobce, pak tomuto jeho závěru nelze ničeho vytknout.

9. Rozhodnutí soudu prvního stupně v napadené části má tedy odvolací soud za věcně správné (tj. včetně rozhodnutí o náhradě nákladů řízení), a proto napadené výroky dle ustanovení § 219 o. s. ř. potvrdil.
10. Pokud jde o náhradu nákladů odvolacího řízení, odvolací soud rozhodoval dle ustanovení § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. V odvolacím řízení byl úspěšný žalobce, proto mu přísluší právo na náhradu nákladů. Tyto sestávají v nákladech na zastoupení advokátem v rozsahu odměny za dva úkony právní služby (počítáno z tarifní hodnoty předmětu odvolacího řízení 15 117,60 Kč), po 1 700 Kč, tj. 3480 Kč, dva režijní paušály po 300 Kč tj. 600 Kč a dále cestovné ve výši 1.081 Kč a náhrada za promeškaný čas 600 Kč. K součtu těchto částek byla připočtena DPH ve výši 1 210 Kč a celkové náklady tak činí částku 6 971 Kč. Tuto částku je pak žalovaný povinen uhradit k rukám advokáta žalobce dle ustanovení § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné.

Plzeň 16. května 2018

JUDr. Zuzana Krejsová v. r.
předsedkyně senátu